

Linda Stafford

Chúc Giáng sinh vui vẻ

Dịch giả: Trần Lê Thành Hà

Đôi khi rất tình cờ, hạnh phúc như ngọn lửa ấm áp, sưởi ấm suốt cuộc đời. Hãy giữ ngọn lửa ấm áp ấy cho tâm hồn, để cuộc sống trên trần gian này hạnh phúc hơn.

Hai cây gạt nước vát vả đẩy những bông tuyết ướt nặng khỏi tấm kính chắn gió trong khi vẫn theo nhịp với Wille Nelson đang hát bài Lại lên đường.

Trint ấn nút tắt máy. Anh đã nghe bài này bốn lần trong hai giờ qua, muốn phát bệnh vì nó. Anh nhún đôi vai đau nhức để cố rũ bỏ những dậm dài đã đi. Đường đến Memphis còn xa lắm, một cơn bão đang gầm thét và liên tiểu bang bốn mươi đang trở nên nguy hiểm.

Tít đằng xa, Trint nhận ra những tia sáng quý giá của một trạm xe tải, quyết định rời khỏi con đường và ăn vội một chút gì đó trong khi chờ đợi xem thời tiết có tốt hơn hay sẽ biến thành một cơn bão tuyết khắc nghiệt có thể làm tắc nghẽn giao thông mọi con đường.

Anh đậu chiếc Freighliner màu cam và chiếc xe móc hậu dài mười sáu mét vào một chỗ trống rồi chèn nó lại. Anh đang kéo một đồng vỏ xe hơi nặng đến Nashville và sau đó anh phải dỡ một khối hàng ở Baltimore, chở đến Chicago.

Anh vội lấy chiếc áo khoác và ngập ngừng khi thấy chiếc hộp trên ghế dành cho khách. Mẹ anh lo lắng vì anh sẽ đón lễ Giáng sinh một mình trên đường và đã cho anh một hộp đầy quà. Anh mỉm cười thầm nghĩ mẹ anh vẫn đối xử với anh như một đứa bé. Anh nhìn đồng hồ tay, đã gần nửa đêm Giáng sinh nên anh có thể mở gói quà của mình được rồi.

Anh xé toang chiếc hộp và thấy một chiếc áo sơ mi bằng vải nỉ ấm áp, có lẽ là màu xanh. Thật khó phân biệt màu trong ánh sáng lò mờ, nhưng mẹ anh biết đó là màu anh thích nhất. Có mấy đôi vớ dày và bao tay da. Mẹ anh luôn luôn chăm sóc anh tỉ mỉ và sợ đứa con trai út bị cảm lạnh.

Có những chiếc bánh kẹp, kẹo sô cô la sữa do mẹ làm và một chiếc vớ đỏ có in hình Ông già Noel. Anh thò tay vào trong chiếc vớ và kéo ra một chiếc xe tải có xe móc hậu rất giống chiếc xe tải của anh và tự hỏi không biết mẹ anh phải đến bao nhiêu cửa tiệm trước khi tìm được một món quà phù hợp như vậy.

Mắt anh cay xè. Tháng tới anh tròn hai mươi lăm tuổi. Anh đã là một người đàn ông. Đàn ông không khóc vì chuyện chiếc bánh kẹp và một chiếc xe tải đồ chơi hay vì họ ở cách xa nhà một ngàn dặm vào dịp lễ Giáng sinh.

Anh leo xuống khỏi buồng lái và một cơn gió lạnh đập vào ngực anh như một cú đấm. Anh dựng cổ áo lên và chạy băng qua bãi đậu xe đến quán ăn mở suốt đêm. Anh cao gầy và không có nhiều da thịt để giúp anh đỡ lạnh. Trong quán không khí ẩm áp và dễ chịu. Một tá tài xế xe tải ngồi rải rác ở quầy và các bàn. Một người đàn ông, một phụ nữ và một cậu bé ngồi túm tụm trong một góc, trông họ mệt mỏi và buồn bã.

Trint cảm thấy tội nghiệp cậu bé, trông cậu chừng tám tuổi và không cậu bé nào thích đón đêm Giáng sinh trong một trạm xe tải. Cha mẹ cậu bé đang uống cà phê và Trint đoán họ đang lái xe đến nơi nào đó để ăn lễ với người thân, nhưng rồi cơn mưa tuyết đã buộc họ vào đây. Họ uống cà phê để tỉnh táo, để có thể đi tiếp nếu thời tiết tốt hơn.

“Ngoài trời lạnh đến nỗi tôi nhổ ra nước đá”. Một người tài xế mập mạp ngồi ở quầy nói và những người khác cười lớn.

Một cô phục vụ xinh xắn tóc vàng trao thực đơn cho Trint. Anh nói: “Tôi ăn bánh bích quy và uống nước thịt...”.

“... Và uống trà đá có vắt chanh” - cô tiếp lời anh. “Anh là tài xế xe tải duy nhất ghé đây không uống cà phê” - cô mỉm cười và có vẻ không vội bỏ đi.

“Tôi ngạc nhiên là cô nhớ ra tôi” - anh cười đáp lại cô.

“Làm sao tôi quên được đôi mắt nâu đẹp và giọng nói quen anh?” - cô hỏi, như muốn nói với anh rằng cô thường chờ anh mỗi lần một chiếc xe tải ghé lại.

“À tôi cũng nhớ ra cô” - anh cười thật tươi. “Cô muốn trở thành cô giáo, tôi nhớ cô nói là dạy lớp một hay lớp hai gì đó. Cô làm việc ở đây ban đêm để có thể học xong đại học và tên cô là Melinda”.

“Anh nhớ hay quá!” - cô nói với khuôn mặt rạng ngời vì anh đã nói tên cô một cách dịu dàng. Má cô ửng hồng và cô vội vã đi vào bếp.

Thật buồn cười cho cách những tài xế xe tải biết được nhiều điều này điều nọ về cuộc đời người khác. Anh nhìn

quanh phòng, có nhiều gương mặt tài xế trông quen quen nhưng anh không biết tên người nào. Có thể ngày mai anh gặp lại họ ở trạm dừng xe tải khác, mà cũng có thể không bao giờ gặp lại họ. Có những lúc nghề của anh sao mà cô đơn khủng khiếp. Trint thích lái xe tải, anh thích nhìn ngắm những cảnh mới lạ và anh cũng thích số tiền lương cao, nhưng có những lúc như tối nay anh cảm thấy cô độc dễ sợ và thậm chí đây có phải là cuộc sống dành cho anh không.

Anh nhớ gia đình, mẹ anh đã một mình nuôi dạy bốn đứa con trong một trang trại bốn mươi mẫu ở Missouri, nhưng dù tiền bạc eo hẹp đến đâu, bà vẫn luôn luôn bảo đảm cho gia đình có một lễ Giáng sinh tốt đẹp. Anh nghĩ về chiếc hộp quà trong xe tải. Anh lại nhìn cậu bé và hiểu ra mình phải làm gì. Anh tự buộc mình trở ra với cái lạnh buốt tận xương bên ngoài để tới xe của anh. Anh lôi chiếc váy Giáng sinh ra khỏi buồng lái, vội vàng chạy về phía quán ăn ấm áp. Anh đi đến quầy hàng nơi cả gia đình ngồi im lặng và mệt mỏi. “Chú nghĩ Ông già Noel đã để cái này lại cho cháu” - Trint nói và trao chiếc váy đỏ cho cậu bé.

Cậu bé nhìn bà mẹ, bà lưỡng lự một giây rồi gật đầu. Cậu bé háo hức chìa tay ra nhận chiếc vớ, rồi thọc tay ngay vào.

“Ôi mẹ ời, xem này! Một chiếc xe tải lớn y hệt như những chiếc xe ngoài kia!”. Nụ cười tươi của cậu bé làm cả gian phòng bừng sáng.

“Hãy nói giùm với Ông già Noel... à, nói cảm ơn ông ấy” - cha cậu bé nói, rồi bắt tay Trint thật mạnh và lâu. Người mẹ mỉm cười đầy vẻ biết ơn.

Trint trở lại quầy hàng, ăn bánh bích quy với nước thịt. Anh đưa cô phục vụ một tờ hai mươi đô la tiền trà nước và chúc cô Giáng sinh vui vẻ. Cô nói số tiền lớn quá, nhưng anh bảo cô dùng nó để mua sách học, cô nhận và nhét vào tay anh một mảnh giấy. “Anh nhớ giữ gìn sức khỏe” - cô nói và “trở lại sớm nhé”.

“Anh nhớ... Melinda ạ” - anh hứa và chợt nhận ra cô có đôi mắt xanh nhất anh từng thấy.

Trint bước ra ngoài, cơn mưa tuyết đã ngưng và một vài ngôi sao sáng lấp lánh trong một khoảng trống giữa các đám mây. Có tiếng gõ cửa sau lưng anh và anh quay lại nhìn, đó chính là cậu bé. Cậu đang giơ chiếc xe tải lên và cười giòn. Trint vẫy tay từ giã và cậu bé vẫy lại.

Trint cảm thấy vui, ngày mai anh sẽ ghé lại đâu đó dọc đường, gọi điện về nhà và nói chuyện với các anh trai và cô em gái nhỏ. Anh sẽ kể với mẹ chuyện cho cậu bé món đồ chơi chắc bà sẽ thích lắm.

Trint đến xe anh và dừng lại. Ai đó đã viết dòng chữ “Chúc Giáng sinh vui vẻ” trên lớp tuyết phủ kính chắn gió và treo một thanh kẹo trên tấm kính bên hông xe. Anh tự hỏi không biết đó là Melinda, cậu bé hay một tài xế xe tải.

Anh mở máy, cảm thấy tiếng xe nổ và tràn đầy sức mạnh anh chậm chậm lên đường. Không lâu nữa những chiếc xe ủi tuyết sẽ đến và dọn trống con đường liên tiểu bang, nhưng lúc này con đường như trải rộng như một dải băng bằng bạc. Một cảm giác bình yên dịu dàng tràn ngập tim Trint. Anh là một chàng trai may mắn, anh có công việc anh yêu thích, có số điện thoại của Melinda trong túi, thời tiết đã quang đãng và nhiều dặm đường mở rộng trước mặt.

Anh không còn cảm thấy mệt mỏi hay đơn độc nữa. Anh yêu cuộc sống này và sẽ không thay đổi điều gì cả.